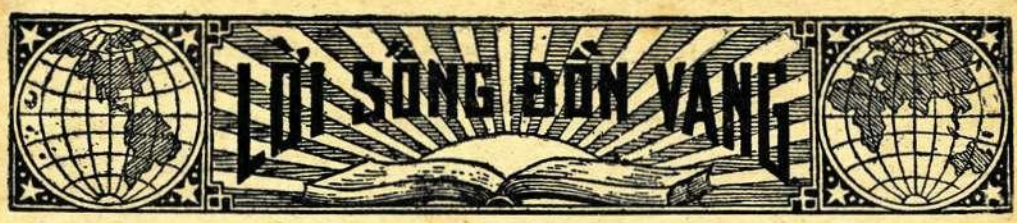

CỨ BƯỚC ĐI

Mục-sư Trần-văn-Đê, Hà-nội

«Nhưng tôi chẳng kể sự sống mình làm quí, miễn chạy cho xong việc đua tôi và chức-vụ tôi đã lãnh nơi Đức Chúa Jêsus, để mà làm chứng về Tin-Lành của ơn Đức Chúa Trời»

(Sứ-đồ 20 : 24)

CHÚA đã bảo trước cho Sứ-đồ Phao-lô biết các sự hoạn-nạn đương đợi mình, nhưng ông chẳng ngã lòng, không kể sự sống làm quí, cứ vui-mừng đi theo sự thúc-giục của Đức Thánh-Linh. Vậy nên ông dạn-dĩ nói rằng: «Dầu tôi sống hay chết, Đấng Christ sẽ được cả sáng trong mình tôi. Vì Đấng Christ là sự sống của tôi và sự chết là đều ích-lợi cho tôi.» Đáng khen thay, tấm lòng can-đảm với cuộc đời hi-sinh làm gương sáng cho muôn vàn thánh-đồ trong thế-gian! Ngày nay cuộc đua của chúng ta chưa xong, chức-vụ chưa trọn, thế mà các thời-kỳ sau-rốt có nhiều sự khó-khăn, lắm cơn phong-ba bão-táp của đời ngăn đường đón bước, khiến lòng dễ xao-xuyến, đức-tin dễ lay-chuyển. Nhưng chúng ta nên có đồng tâm-tình như Sứ-đồ Phao-lô mà cứ bước theo chương-trình của Đức Chúa Trời: Phải thắng sự yếu-đuối và kinh-khiếp; lấy tinh-thần mạnh-mẽ mà chiến-đấu; và nhìn-xem Đức Chúa Jêsus làm mục-đích để tiến lên cho tới sự trọn-lành mà Chúa kêu-gọi chúng ta đến.

BƯỚC ĐI BẰNG TINH-THẦN MẠNH-MẼ

Người lính xông-pha nơi chiến-trường, không quản cực-nhọc, chẳng ngại nguy-hiểm. Người đi buôn chịu khó-nhọc; người làm thợ gánh-vác việc nặng-nề, vất-vả; người làm ruộng vui lòng thức khuya, dậy sớm, dầm sương, dãi nắng. Những người đó cam chịu hi-sinh để tìm sự lợi-ích cho mình. Được vậy cũng do nơi tinh-thần hăng-hái của mỗi người chăm-lo công-việc mình. Thì nay cũng vì mục-đích trông-đợi ngày vinh-hiển của Đức Chúa Jêsus-Christ hiện ra, chúng ta nên vui lòng chịu và thắng nổi các sự thử-thách để lãnh mão triều-thiên mà Chúa đã dành sẵn cho chúng ta.

Hãy có tinh-thần như Đấng Christ: Tuy khiêm-nhường, nhịn-nhục, nhưng rất mạnh-mẽ, chiến-thắng các sự yếu-đuối, cốt sống cho Đức Chúa Trời và làm trọn ý-chỉ của Ngài. Tinh-thần yếu-đuối sanh ra sự sợ-hãi, không muốn hi-sinh, trốn-tránh sự khốn-khó; nhưng Đức Chúa Jêsus-Christ chịu lấy thập-tự-giá, khinh đều sỉ-nhục. Vì đó Ngài phán rằng: «Nếu ai muốn theo Ta, thì phải liều mình, vác thập-tự-giá mình mà theo Ta.» Tinh-thần nghĩ về xác-thịt không hiểu rõ đường-lối của Chúa, chẳng những ngăn-trở ý-định của Đức Chúa Trời, mà cũng không dám bước tới sự liều mình; như Phi-e-rơ bao lần hứa-hẹn cùng sống cùng chết với Chúa, nhưng khi lâm-nạn, thì lánh xa và chối Chúa. «Vì ai muốn cứu sự sống mình thì sẽ mất, còn ai vì cớ Ta mà mất sự sống thì sẽ được lại.»

Cũng đừng phiền lòng! Dầu thế-gian cướp mất cả tài-sản, đoạt cả danh-giá, làm hại cả mạng sống, nhưng không chiếm được tấm lòng trung-tín và tinh-thần hi-sinh của chúng ta với Chúa. Trong tình-cảnh khó-khăn, tuy anh em bè-bạn lánh xa, nhưng Chúa không bỏ ta; mặc dầu cuộc đời đổi-thay, nhưng Chúa vẫn y nguyên và nước Ngài còn đến đời đời. «Đức Chúa Jêsus-Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay-đổi.»

Trước khi bước vào sự nguy-hiểm, ta nên đề-phòng; nhưng một mai đã vào rồi, ta nên coi khinh. Bao giờ cũng nghĩ có sự khốn-khó đằng trước kia, chắc mình sẽ đến đó, thì mới không sợ-hãi mà được bình-an, vui lòng cùng Chúa đi tới. «Duy Đức Thánh-Linh đã bảo trước cho tôi rằng từ thành nầy sang thành khác, dây xích và hoạn-nạn đương đợi tôi. Nhưng tôi chẳng kể sự sống mình làm quí, miễn chạy cho xong việc đua tôi...» Tâm-chí mạnh-mẽ lấy sự khó làm vui, kể là vinh-dự cho mình, là dịp tốt thí-nghiệm sức mạnh đức-tin đến ngần nào. Như một lực-sĩ danh-tiếng muốn gặp các địch-thủ để đọ tài thử sức, mong mình đắc-thắng.

Duyên-cớ thúc-giục ta hăng-hái tấn-tới trên đường chông-gai, ấy là Chúa đồng đi với chúng ta mỗi đoạn đường; Ngài là Đấng trước hết và sau-cùng, đương cầm quyền trên mọi lời xác-thịt, trên các chủ-quyền, thế-lực, vua-chúa của đời tối-tăm nầy. Đức Chúa Jêsus phán rằng: «Hết cả quyền-phép ở trên trời và dưới đất đã giao cho Ta.... Và nầy, Ta thường ở cùng các ngươi luôn cho đến tận-thế.» Ngài lấy sức toàn-năng mà che-chở và dẫn-dắt chúng ta cách bình-an, cũng ban cho ta đủ mọi thứ khí-giới thiêng-liêng để giữ mình trong lúc nguy-hiểm. «Vậy, anh em phải làm mạnh-dạn trong Chúa, nhờ sức toàn-năng của Ngài..... Hãy lấy mọi khí-giới của Đức Chúa Trời, hầu cho trong ngày khốn-nạn, anh em có thể cự-địch lại, và khi thắng hơn mọi sự rồi, anh em được đứng vững-vàng.»

BƯỚC ĐI, MẮT CHĂM NHÌN-XEM CHÚA

Bước đầu của sự cứu-rỗi là nhìn-xem Chúa, từ đó cứ nhìn-xem luôn không thôi. Một người ngã xuống sông sắp chết, có người nhảy xuống cứu; kẻ lâm-nạn không cần làm gì, cũng đừng xem bên tả hay bên hữu, chỉ lấy mắt ngắm kỹ người đến cứu mình mà thôi. Phi-e-rơ trông Đức Chúa Jêsus mà bước đi trên sóng biển. Nhưng sau bị chìm ngập vì ông liếc mắt ngắm-xem các lượn sóng to-lớn làm cho đức-tin ra yếu-đuối, đến nỗi không còn đi được trên đường mình đi. Trong lúc nguy ấy Phi-e-rơ lại nhìn Chúa, thì Ngài đi bộ đến cứu ông.

Lạ-lùng thay sự yêu-thương trọn-vẹn của Đức Chúa Trời! Ngài yêu chúng ta cho đến cuối-cùng, và lập một phương-pháp rất dễ-dàng, không tốn công, chẳng nhọc sức, chỉ bằng sự nhìn-xem thì được cứu. Như xưa, trong đời Môi-se, ai bị rắn lửa cắn chỉ đến ngắm-xem con rắn bằng đồng thì được sống. Ngoài Đức Chúa Jêsus, không còn có sự cứu-rỗi nào khác. Ngài là khởi-đầu và cuối-cùng đường đời của chúng ta, mọi hạnh-phước đều bởi sự nhìn-xem Chúa mà được. «Nhìn-xem Đức Chúa Jêsus là cội-rễ và cuối-cùng của đức-tin...»

Các việc xảy ra trong đời nầy không đem sự vui-mừng và bình-an cho chúng ta, nhưng chỉ khêu-gợi cho lòng càng thêm sự bối-rối và lo-sợ. Vậy, đừng suy-nghĩ đến thế-gian hay thân mình, quyết cứ nhìn-xem Chúa, thì Ngài sẽ làm cho ta được yên lòng. «Hỡi các ngươi hết thảy ở các nơi đầu-cùng đất, hãy nhìn-xem ta và được cứu....» «Đừng sợ, vì Ta ở với ngươi. Chớ kinh-khiếp, vì Ta là Đức Chúa Trời ngươi! Ta sẽ bổ sức cho ngươi, phải, Ta sẽ lấy tay hữu công-bình Ta

mà nâng-đỡ ngươi.» Xây bên nầy, ngó bên kia, sẽ tự làm hại cho chức-vụ thiêng-liêng bởi hay cậy tài dùng sức mà trái ý-muốn của Đức Chúa Trời mà phạm tội không ngờ. Như Môi-se trông trước nhìn sau không có ai, liền phạm tội ám-sát một người Ê-díp-tô để cứu người Y-sơ-ra-ên, nhưng đó chẳng phải là ý Đức Chúa Trời.

Lúc gặp sự khốn-khó, ta hay trông bốn phía, mong nhờ sự tiếp-trợ của loài người, làm cho nhiều khi đường-lối mình thiếu sự ngay-thẳng, mất phần thưởng Chúa dành sẵn cho chúng ta. Sự hoạn-nạn là bằng-chứng tỏ ra chúng ta thuộc về Đức Chúa Trời. Nó phải xảy đến vì Chúa muốn chúng ta nhìn-xem Ngài để được trọn-vẹn hơn, xứng-đáng bước vào sự vinh-hiển hầu đến sẽ bày ra cho ta. Chúa kể sự hoạn-nạn đó là nhẹ và tạm: nhẹ vì không quá sức; tạm vì không còn đến đời đời. Ngài sẽ mở đường cho ra khỏi để ta có thể chịu được.

Áp-ra-ham vâng lời Chúa mà đi: có khi vào nơi vắng-vẻ, buồn-bã, lắm lúc gặp gian-truân, thử-thách, nhưng ông cứ nhìn xem một thành ở trên trời. Trọn đời, Chúa là chuẩn-đích cho cuộc hành-trình mình, đến nỗi sau mọi bước đều là hạnh-phước cho đời ông vậy.

Vua Đa-vít bị đuổi rày đây mai đó; trên đường đầy sự khốn-khó, nguy-nan; không rõ sự gì xảy đến ngày mai; nhưng vua đặt Đức Chúa Trời trước mặt mình mà đi tới, nên có sự bình-yên. «Tôi hằng để Đức Giê-hô-va đứng ở trước mặt tôi. Tôi chẳng hề bị rúng-động, vì Ngài ở bên hữu tôi.»

Hỡi các bạn, hãy quyết cùng nhau nhìn-xem Chúa cho đến cuối-cùng; mặc cho tình-thế trắc-trở, đổi-thay, cứ trung-tín giữ lời Chúa dạy: «Ai tra tay cầm cày, chớ ngó lại đằng sau.»

Năm mới, chắc có nhiều việc mới sẽ xảy đến. Sự kết-quả thuộc về Chúa. Phần chúng ta dầu vui, buồn, khó, dễ, thuận-cảnh hay nghịch-cảnh, cũng đừng ngã lòng lui bước; hãy quyết gây lấy tinh-thần mạnh-mẽ và nhìn-xem Chúa mà bước tới, chắc-chắn sẽ được đắc-thắng vẻ-vang. Rồi đây chúng ta sẽ cùng nhau hát bài ca khải-hoàn. Rất mong thay! A-men.

TRÔNG-CẬY TRONG SỰ HOẠN-NẠN

VÀI năm trước đây có một tín-đồ Chúa bị thất-bại trong thương-trường, và trong cơn bối-rối có than-thở cùng gia-đình mình rằng:

— Tôi là người bị khánh-kiệt, khốn-đốn, tôi đã MẤT HẾT CẢ RỒI.

— Hết cả rồi, à? Không đâu, còn tôi đây mà. Vợ người nói thế.

— Mất hết cả, ba há? Con đây mà. Con cả người hỏi thế.

Kế đến con gái nhỏ người chạy a lại, quàng tay ngang cổ thỏ-thẻ:

— Và còn con nữa, ba ơ.

Đứa gái khác lại đến nói:

— Con cũng chẳng mất đâu, ba ạ.

Vợ người lại thêm nữa rằng:

— Và mình vẫn còn sức khỏe.

Con cả người cũng nói nữa rằng:

— Và tay ba vẫn còn để làm mọi việc, và con vẫn có thể giúp-đỡ ba.

Con gái khác lại cũng nói thêm:

— Ba vẫn còn hai chơn để đi và hai mắt để thấy.

Bà cụ cũng nói rằng:

— Và con vẫn còn có lời hứa của Đức Chúa Trời.

— Phải, một Đức Chúa Trời tốt-lành, vợ người thêm thế.

— Và còn một Thiên-đàng để ở sau nầy nữa, lời con gái nhỏ khác nói vậy.

— Lại một Chúa Jêsus chịu chết cứu chúng ta, con trai lớn người nối theo.

Bấy giờ nước mắt ông tín-đồ ấy tuôn dầm-dề. Ông bệu-bạo rằng:

— Xin Chúa tha tội cho con. Con không mất hết cả đâu. Vì con đã mất gì so-sánh với đều con hiện còn có đây?

— *Phạm-xuân-Tín dịch.*